

CORONAVIRUS: DOS ANYS DE PANDEMIA

“La covid m’ha marcat un abans i un després a la vida”

La cronificació dels símptomes de la covid es coneix com a covid persistent. A l’Ebre s’ha creat una associació d’afectats, que ja compta amb un centenar de membres, per acompanyar-se i reclamar que se’ls atenga i se’ls faci un seguiment

Terres de l’Ebre Andrea Capilla

Tot i que ja s’han complert dos anys des que la pandèmia va arribar per a canviar-ho tot, la covid és encara una gran desconeguda. I és que després d’haver estat malalts de covid, hi ha algunes persones que continuen tenint símptomes o presenten algunes seqüeles. És el que es coneix com la covid persistent, i aquells que la patixen han quedat, malauradament, invisibilitzats durant les sis onades viscudes. La majoria són dones, i la mitjana d’edat se situa al voltant dels 40 anys. Els símptomes són variables, heterogenis i amb afectació en diversos sistemes i teixits. Poden desaparèixer amb el temps o mantenir-se durant mesos, cosa que afecta la qualitat de vida dels que ho patixen. És el cas de Laura Lacueva, una jove tortosina de 31 anys, que fa un any i quatre mesos que conviu amb la covid persistent, i que, ara, és la portaveu de l’acabada de crear Associació d’Afectats per covid persistent a les Terres de l’Ebre, que compta amb un centenar de membres.

Lacueva és infermera i va contagiar-se quan treballava a l’hospital. “Vaig passar la malaltia a casa”, detalla, i afegix “potser la meua càrrega viral era molt alta; potser el fet de no estar vacunats en aquell moment perquè era l’inici de la pandèmia també hi té alguna cosa a veure”. Lacueva presenta simptomatologia diversa i que ha anat canviant

amb els mesos. “Primer va ser una inflamació del nervi vestibular, que va de l’orella al cervell, i que va produir-me malestar, marejos i vertigen, que m’impedien caminar amb normalitat. També vaig perdre part del camp visual dret, cosa que em va repercutir durant cinc mesos”, mesos en què va haver de deixar de conduir.

Però això no és tot. “Quan vaig tenir esta part més rehabilitada, vaig començar amb problemes cardíacs: el mínim esforç em produïa taquicàrdies”, diu, i afegix “d’altra banda, la inflamació del nervi vestibular va provocar-me intolerància a determinades llums, com una fotofòbia, que em produïx cefalees, amb dolors horribles que em poden causar la pèrdua de la visió en alguns moments, rigidesa nucal, o fins i tot, desmats, en funció del temps que haja estat exposada a aquell estímul”.

Tot això, en un moment en què el sistema sanitari ha estat molt tensat. “Personalment, el 90 % de l’atenció que vaig rebre va ser en línia”. Esta és una de les crítiques que Lacueva fa al sistema sanitari públic, i posa de manifest la sensació de desemparament viscuda davant la manca de solucions rebudes. “Primer em portava la mútua, perquè soc infermera, però esta no es volia fer càrrec de la situació; aleshores, l’Institut Català de la Salut no em portava, i vaig acabar en un buit sanitari.

Laura Lacueva en una de les seues visites a la consulta de Sabina Altés, fisioterapeuta especialista en rehabilitació vestibular i de l’equilibri. CEDIDA

Sort que tinc una mútua i vaig decidir anar per privat a professionals sanitaris; tanmateix, no tothom té esta opció”. De fet, assenyala que cada mes pot gastar-se “entre 200 i 500 €” en la rehabilitació vestibular on tracta els vertígens; el ball esportiu, per tractar el desequilibri; l’entrenadora personal per exercitar el múscul cardíac; i l’atenció psicològica. A això, conta, s’hi ha de sumar algunes

de les visites a Barcelona de cardiologia i neurologia que no li entren per la mútua.

Tot això, estant a l’atur. I és que tot i que al cap d’un any de contagiar-se de covid, “van donar-me l’alta, determinades empreses m’han dit que no em poden contractar perquè tinc covid persistent, i no saben si podré rendir prou, per la qual cosa preferixen contractar una altra persona”. Davant d’això, va decidir deixar a un costat el treball assistencial i d’infermera i buscar altres sortides laborals. Tanmateix, reivindica que “si una persona té unes seqüeles determinades, s’ha de valorar què pot fer, perquè puc fer moltes coses, i si se m’adapta una feina, podria treballar dignament del que he estudiat: infermeria”.

Lacueva reconeix que encara falta estudiar molt esta malaltia. “Cada-cú té uns símptomes diferents i li ha afectat d’una manera; però el que demanem és que s’intente entendre i estudiar cada cas i que es mostre interès per allò que ens passa. No sabem si estos mals de caps els tindrem per a sempre, quin nivell de vida tindrem a partir d’ara, o si mai tornarem a conduir de la mateixa manera. Tot això no ho sabem, però necessitem que se’ns acompanye, i no que et diguen ‘No sabem què passa; paciència, accepta el nou capítol i a veure què et depara la vida’, o que et visiten d’ací a sis mesos”, lamenta. Amb esta

voluntat s’ha creat l’Associació de covid persistent de les Terres de l’Ebre, per a “acompanyar-nos en este procediment en què la covid ens ha marcat un abans i un després a la nostra vida, tant en l’àmbit laboral, com en el personal, en el familiar i en la salut; i l’únic que volem és que se’ns atenga”. De fet, l’entitat compta amb el suport del sindicat CGT a l’Ebre, que també reclama una unitat per a tractar els pacients amb covid persistent de manera integral. “No és el mateix treballar un cas clínic entre diversos professionals, que el fet que cadascun et tracte pel seu compte. Esta unitat permetria fer una valoració multidisciplinària als pacients que ho estem patint i que se’ns faci un seguiment crònic”, diu la tortosina.

Des del setembre de 2020, l’Hospital de Tortosa Verge de la Cinta ha tractat 150 pacients amb seqüeles postcovid, la majoria dels quals havien requerit ingress hospitalari, tot i que també han atès malalts amb covid persistent. Les principals seqüeles han estat: lesions pulmonars inflamatòries persistents i canvis fibròtics residuals, fenòmens trombotics pulmonars, plexopaties i rigideses articulares d’extremitats, disfunció cognitiva amb impacte en la memòria i l’àmbit emocional i neuropatia per atrapament. Segons el Ministeri de Sanitat, un 10 % dels contagiats podrien tenir covid persistent. Així, a l’Ebre podria haver 4.789 afectats. ■